

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/284/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112223314
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7112223314.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členov senátu JUDr. Petra Tutka a JUDr. Jána Slobodníka v spore žalobcu: Y. Č., U.. XX.X.XXXX, R. V.L. XXX, zastúpeného JUDr. Jurajom Kusom, advokátom so sídlom v Michalovciach, Námestie osloboditeľov 10, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 12. apríla 2018 č.k. 37C/245/2012 - 470 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok, okrem výroku o zastavení konania v časti o náhradu škody a o trovách konania o náhradu škody.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom konanie v časti o náhradu škody vo výške 995,81 eura s príslušenstvom zastavil, žalovanej uložil povinnosť do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu 40.000 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 40.000 eur od 10.2.2012 do zaplataenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Zároveň vyslovil, že žalobcovi priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy v plnej výške a žalovanej nárok na náhradu trov konania o náhradu škody nepriznáva.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu o náhradu škody vo výške 995,81 eura s úrokmi z omeškania vo výške 9,5 % ročne z dlžnej sumy od 10.2.2012 do zaplataenia a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 100.000 eur s úrokmi z omeškania vo výške 9,5 % ročne z dlžnej sumy od 10.2.2012 do zaplataenia, uplatnenej titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“), podanej žalobcom na súd dňa 12.9.2012 s tvrdením, že škoda a nemajetková ujma žalobcovi vznikla v priamej príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľa Odboru inšpekčnej služby v Košiciach zo dňa 14.12.2005 ČTS:UIS-86/KOK-2005, na základe ktorého bol žalobca nespravodlivo obvinený z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 158 ods. 1 písm. a) a § 160 ods. 2 Trestného zákona, a trestne stíhaný v období od 14.12.2005 do 27.4.2011, kedy sa trestná vec skončila oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 4.10.2010 č.k. 2T/85/2010-985 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.4.2011 č.k. 6To/7/2011-1006, pričom žalovaná žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nevyhovela a nároky žalobcu neuspokojila.

3. Napadnutý rozsudok vydal súd prvej inštancie potom, ako jeho predchádzajúci rozsudok zo dňa 18.6.2015 č.k. 37C/245/2012-174, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 100.995,81 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 100.995,81 eura od 10.2.2012 do zaplataenia a v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol, Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 28.2.2017 č.k. 1Co/455/2015-284 zrušil v jeho vyhovujúcom výroku a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení vyjadril súhlas s posúdením nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy z hľadiska zásahu do osobnostných práv žalobcu a s úsudkom súdu, že postup orgánov činných v trestnom konaní bol zásahom do žalobcových osobnostných práv v situácii, ak orgány činné v trestnom konaní dospeli k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukázalo ako nezákonné, a že v danom prípade samotné konštatovanie porušenia práva žalobcu nie je dostatočným zadosťučinením. Odvolací súd prvoinštančnému súdu (o.i.) vytkol nedôslednú aplikáciu § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., v znení účinnom ku dňu vydania označeného nezákonného rozhodnutia, t.j. ku dňu 14.12.2005, predovšetkým z dôvodu absencie vyhodnotenia dôkazov (výsluchu manželky žalobcu, jeho syna a svedkov C. Č., G. T., C. L. K. C. T.), ako i vysvetlenia, na základe akých kritérií a úvah dospel súd prvej inštancie k záveru, že primeraná výška odškodnenia nemajetkovej ujmy žalobcu v danom prípade predstavuje práve sumu 100.000 eur, nakoľko súd vo svojom rozhodnutí iba neprípustne zovšeobecňujúcim spôsobom formuloval tzv. súhrnné zistenie, že trestné stíhanie zasiahlo spoločenský, osobný a rodinný život žalobcu, a že došlo k nenapraviteľnému zásahu do cti a dobrého mena žalobcu, „lebo všetci obyvatelia obce, kde žalobca žije, vedeli o jeho trestnom stíhaní a ani po oslobodzujúcom rozsudku časť obyvateľov obce neverí v jeho nevinu, vyjadrujú a správajú sa k nemu ako ku kriminálnikovi a navždy v nich zostane podozrenie, ktoré nie je možné vymazať“, z ktorého potom súd bez ďalšieho vyvodil, že vzhľadom na pretrvávajúce negatívne dôsledky nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a začatí trestného stíhania, má za dôvodné priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v žalobcom požadovanom rozsahu.

4. Po vrátení veci žalobca na pojednávaní dňa 15.3.2018 zobral späť svoju žalobu v časti o náhradu škody vo výške 995,81 eura s príslušenstvom, preto prvoinštančný súd podľa § 144, § 145 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) so súhlasom žalovanej konanie v časti o náhradu škody vo výške 995,81 eura s príslušenstvom zastavil.

5. Pri rozhodovaní o zostávajúcej časti nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 eur spolu s úrokmi z omeškania, súd prvej inštancie vychádzal z medzi stranami sporu nespornej skutočnosti, že voči doposiaľ bezúhonnému žalobcovi bolo uznesením Úradu inšpekčnej služby, Odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite MV SR sp.zn. ČTS:UIS-86/KOK-2005 zo dňa 14.12.2005 vznesené obvinenie pre skutky kvalifikované ako pokračujúce trestné činy zneužívania právomoci verejného činiteľa a prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 158 ods. 1 písm. a) a § 160 ods. 2 Trestného zákona, že žalobca nebol trestne stíhaný väzobne, trestne stíhaný bol v období od 14.12.2005 do 27.4.2011, kedy sa trestná vec skončila rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 4.10.2010 č.k. 2T/85/2010-985 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.4.2011 č.k. 6To/7/2011-1006, ktorými bol žalobca oslobodený spod obžaloby pre vyššie uvedené skutky z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa tieto skutky stali a že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím bol vopred predbežne prerokovaný s Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, ktoré nároku žalobcu na náhradu škody nevyhovelo.

6. Poukazom na znenie § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení, vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ako i podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia, t.j. ku dňu XX.XX.XXXX, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení, § 3 ods. 1 a 2 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.1.2013.

7. Konštatoval, že s účinnosťou od 1.1.2013 je v danom spore orgánom oprávneným konať pred súdom za štát podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z.z. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky a uzavrel, že v danom prípade sú splnené všetky základné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu (nemajetkovú ujmu) spôsobenú orgánmi verejnej moci, a to existencia nezákonného rozhodnutia

vydaného orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, lebo oslobodenie žalobcu spod obžaloby má hľadiska § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia žalobcu zo dňa XX.XX.XXXX pre nezákonnosť, ako i vznik škody (nemajetkovej ujmy) a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nemajetkovou ujmov). Usúdil, že obvinenie žalobcu a následné trestné stíhanie žalobcu trvajúce 5 rokov a 5 mesiacov, kedy bol žalobca po celú uvedenú dobu vystavený stresu, úzkosti a frustrácii, vyvolalo vznik nemajetkovej ujmy žalobcu, nakoľko už samotné obvinenie a trestné stíhanie negatívne ovplyvnilo jeho osobný život a výrazne zasiahlo do jeho súkromného a osobného života, do jeho cti a dobrej povesti, pretože sa jednalo o obvinenie nepravdivé, lebo trestné stíhanie žalobcu sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že skutok sa nestal, že žalobca skutok nespáchal.

8. Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť a vážnosť žalobcu v spoločnosti, súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom, či inom prostredí žalobcu, prihliadajúc najmä na dopad nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného žalobcu, nepriaznivosť jeho vplyvu na povesť poškodeného žalobcu a jeho doterajší spôsob života. Zistil, že z dôvodu začatia trestného stíhania resp. v priamej súvislosti s ním, bol žalobca prepustený zo služobného pomeru, teda prišiel o zamestnanie a pre trestné stíhanie žalobca nebol schopný až do právoplatného oslobodzujúceho rozsudku nájsť si akúkoľvek prácu, a napriek oslobodzujúcemu rozsudku nie je schopný doposiaľ nájsť si uplatnenie zodpovedajúce jeho kvalifikácii a doterajším skúsenostiam, akékoľvek pracovné miesta v štátnej službe sú pre žalobcu prakticky nedostupné, pretože pre vedené trestné stíhanie nespĺňa podmienku spoľahlivosti. Zo zistenia, že všetci obyvatelia obce, kde žalobca žije, vedeli o jeho trestnom stíhaní a ani po oslobodzujúcom rozsudku časť obyvateľov obce neverí v jeho nevinu, vyjadrujú a správajú sa k žalobcovi ako ku kriminálnikovi a navždy v nich zostane podozrenie, ktoré nie je možné vymazať, prvoinštančný súd vyvodil, že došlo k nenapraviteľnému zásahu do cti žalobcu a jeho dobrého mena. „Uvedené skutočnosti má súd za preukázané jednak z výpovede žalobcu, ako aj z výpovede manželky žalobcu, ktorá uviedla, že vzťahy v obci po tomto obvinení žalobcu sa vo vzťahu k nim zmenili, každý sa im obrátil chrbtom, odrazu doslova sa nemali s kým porozprávať, aj o tom, čo sa stalo. Pred vznesením obvinenia boli vzťahy medzi obyvateľmi obce a rodinou žalobcu dobré, bol obľúbený, ľudia ho mali radi, ako i z výpovede G. Č., syna žalobcu, ktorý uviedol, že boli bežná rodina, mali návštevy na Vianoce, na Silvestra, dosť často mali rodinné návštevy známych susedov, dobré vzťahy mali s celou dedinou. Po tomto obvinení sa všetci proti nim otočili, bolo to vidno na Vianoce, na Silvestra, na narodeniny, nevie, či sa báli, že budú do toho zatiahnutí, či už obec alebo najbližšia rodina sa otočili chrbtom, necítili žiadnu podporu, ani nič a z výpovede svedka C. T., ktorý uviedol, že obec V. má 680 obyvateľov, pričom sa stretol s reakciami okolia - občanov obce V. po obvinení žalobcu, ktorého každý poznal ako dobrého človeka, potom ako sa stalo, každý naňho poukazoval, že je to ten človek, ktorý je obvinený, každý sa od neho stránil.“ Z výpovedí svedkov C. Č., G.U. T., C. L. K. C. T. mal prvoinštančný súd za preukázané, že „vzťahy medzi nimi, žalobcom a žalobcovou rodinou sa po obvinení žalobcu zásadne zmenili, ochladli a priateľské väzby sa prerušili, resp. zanikli, a to aj z dôvodu dĺžky trvania trestného stíhania žalobcu a charakteru trestnej činnosti, za ktorú bol trestne stíhaný.“ Ďalej súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že počas doby trestného stíhania 5 rokov a 5 mesiacov sa žalobca musel zúčastňovať na úkonoch v prípravnom konaní, výsluchoch pred vyšetrovateľom, neskôr na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom, ktoré nepochybne negatívne pôsobili na jeho psychický stav spolu s hrozbou vysokého trestu, keď za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa hrozí trest odňatia slobody v trvaní od 6 mesiacov do 3 rokov a za trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody hrozí trest odňatia slobody od 3 do 8 rokov.

9. Zo zistenia, že a) žalobca v čase začatia trestného stíhania pracoval v stálej štátnej službe vo funkcii staršieho referenta oddelenia T. L. D. H. U., O. T. D. E., Ú. T. K. V. D. D. D. Q. a mal hodnosť nadporučíka, b) počas výkonu funkcie bol žalobca 37 krát disciplinárne odmenený, disciplinárne potrestaný bol v jednom prípade, trest bol zahladený, v evidencii priestupkov, ako aj v registri trestov GPSR nemal žiaden záznam, c) bezprostredne po začatí trestného stíhania bol žalobca personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 739 zo dňa XX.XX.XXXX prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR, d) podľa odôvodnenia personálneho rozkazu podkladom pre rozhodnutie o prepustení žalobcu boli výsledky šetrenia vyplývajúce z vyšetrovania, v rámci ktorého bolo vznesené voči žalobcovi obvinenie zo spáchania uvedených skutkov, súd prvej inštancie vyvodil, že začatie trestného stíhania malo negatívny dopad na dovtedajšie prostredie, v ktorom žalobca pracoval, keďže k prepusteniu zo služobného pomeru došlo z dôvodov, ktoré boli totožné so skutkami, uvedenými v nezákonnom uznesení o vznesení

obvinenia, resp. v obžalobe, a teda v príčinnej súvislosti so začatím trestného stíhania, na základe nezákonného rozhodnutia žalobca stratil dovtedajšie zamestnanie. Súd vychádzal tiež z výpovedí žalobcu a svedkyne G. Č., že žalobca sa nevedel po pracovnej stránke uplatniť pre povesť, ktorú požíval v dôsledku predmetnej kauzy. Zo zistenia z výpovede žalobcu a svedkov, ako aj z denníka Korzár zo dňa XX.X.XXXX, súd usúdil, že následky súvisiace s trestným stíhaním ovplyvnil i fakt, že prípad bol viac krát medializovaný v novinách, ako aj v hlavných televíznych správach televízie Markíza, keď konanie žalobcu bolo v médiách opísané v podstate ako nesporná vec, t.j. že patrí medzi skorumpovaných policajtov, ktorí v službe brali úplatky za bezproblémové prepúšťanie cestujúcich, nakoľko autor článku v denníku Korzár zo dňa XX.X.XXXX okrem iného uviedol, že zadržanie sedemnástich policajtov vo H. U. je druhým najväčším prípadom odhalenia korupcie policajtov na hraničnom priechode v SR za posledných 15 rokov, a vypočítaní svedkovia uviedli, že práve pod vplyvom toho, ako bola vec medializovaná, uverili, že žalobca sa trestnej činnosti skutočne dopustil, lebo smerodajné bolo pre nich to, čo počuli, videli alebo si prečítali v médiách. Dodal, že spôsob a forma medializácie (t.j. poukaz na informácie získané od polície) nepochybne prispeli k tomu, že verejnosť, známi a rodinní príslušníci žalobcu vnímajúc tieto informácie ako dôveryhodné a zaručené, spájali meno žalobcu s korupciou, braním úplatkov a pozerali na neho ako na policajta, ktorý si nahonobil majetok z nečestných zdrojov.

10. Z uvedeného potom súd vyvodil, že vzhľadom na pretrvávajúce negatívne dôsledky nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a začatí trestného stíhania samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, žalobcu za morálne poškodenie jeho osoby je potrebné odškodniť a uzavrel, že so zreteľom na vek, jeho osobu, doterajší život (bezúhonnosť) a prostredie, v ktorom žije a pracoval (strata zamestnania), závažnosť následkov v súkromnom živote žalobcu a v jeho spoločenskom uplatnení, ktoré sa nepochybne zhoršilo, považuje priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 eur za primerané finančné zadosťučinenie.

11. K námietke žalovanej, že žalobca si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy nad zákonom stanovený limit, ktorý súd nemôže prekročiť, súd prvej inštancie odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. marca 2016 sp.zn. 7Cdo/262/2015 uviedol, že vo vzťahu k rozhodovaniu o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej pri výkone verejnej moci uznesením o vznesení obvinenia vydaným pred 1. januárom 2013 nemožno aplikáciou § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení novely vykonanej zákonom č. 412/2012 Z.z. obmedzovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy hornými limitmi náhrad poskytovaných osobám poškodeným násilnými trestnými činmi, pretože takýto prístup by popieral princíp úplného odškodnenia, spôsoboval by neprípustné odňatie už existujúceho práva, zásah do legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu a bol by porušením zákazu retroaktivity.

12. Výrok o príslušenstve peňažnej pohľadávky odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a úsudkom, že žalovaná bola povinná uspokojiť nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku (dňa 9.8.2011), teda do 9.2.2012 (vo štvrtok), a tak prvým dňom omeškania je nasledujúci deň po dni splatnosti, t.j. 10.2.2012, a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 40.000 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 40.000 eur od 10.2.2012 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti ohľadne požadovanej nemajetkovej ujmy vo výške 60.000 eur s príslušenstvom žalobu zamietol.

13. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1, čl. 4, § 262 ods. 1 a 2 CSP s odôvodnením, že žalovaná mala nárok na náhradu trov konania v časti náhrady škody vo výške 995,81 eura v rozsahu 100 %, lebo žalobca tým, že vzal žalobu v tejto časti späť bez uvedenia dôvodu, procesne zavinil zastavenie konania v tejto časti, žalovaná náhradu trov konania nepožaduje, preto jej ju súd nepriznal a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v časti náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 % z dôvodu, že rozhodnutie o výške nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu.

14. Proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti podal včas odvolanie žalobca z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Navrhol zmeniť rozsudok v jeho napadnutej časti a uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 60.000 eur s 9 % úrokom z omeškania od 10.2.2012 do zaplatenia. Súdu prvej inštancie žalobca vytkol, že síce správne poukázal na negatívne následky vo všetkých oblastiach žalobcu, ale na základe správnej úvahy ustálil neprimerane nízku náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch tvrdiac pritom, že „vzhľadom na negatívne následky, ktoré mu spôsobilo 5 a pol ročné trestné stíhanie, priznaná nemajetková ujma vo výške 40.000 eur nie je primeraná“.

Poukazom na postoj žalovanej, ktorá od počiatku neuznávala nárok žalobcu, podľa žalobcu okolnosť uvedená v bode 71 odôvodnenia rozsudku svedčí v prospech žalobcu a je dôvodom na priznanie vyššej nemajetkovej ujmy v peniazoch, na tento negatívny postoj žalovanej musí súd prihliadať, nakoľko ak by bol postoj žalovanej iný, „mohla by žalovaná odškodniť žalobcu dobrovoľne, t.j. ihneď po doručení žaloby a negatívne následky by sa tak u žalobcu eliminovali“. Namietol, že vec Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/493/2014 nie je porovnateľná s prípadom žalobcu, naopak identická je vec žalobcu R.K. L. alebo žalobcu B.. H. Š., ktorý bol trestne stíhaný so žalobcom, ktorému súd priznal nárok vo výške 75.000 eur s príslušenstvom, čo potvrdil Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 20.12.2017 č.k. 11Co/127/2016-354, s čím sa súd v napadnutom rozhodnutí nijako nevysporiadal. Nakoniec žalobca namietol, že napadnuté rozhodnutie nie je zdôvodnené tak, ako to vyžaduje § 220 ods. 2 CSP, je nepresvedčivé a vzbudzuje pochybnosti.

15. Žalovaná podala včas odvolanie proti vyhovujúcemu výroku rozsudku a výroku, ktorým súd priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy (výrok II/ a IV/ rozsudku) z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Navrhla zmeniť rozsudok v jeho napadnutej časti a žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Zopakovala, že žalobca v spore nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, na základe ktorého by mu prináležal nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., lebo štát zodpovedá len za nezákonné rozhodnutie, a nie za výsledok trestného konania. Poukázala pritom na znenie § 4 ods. 1 písm. f), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z., § 206 ods. 1 Trestného poriadku, na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 163/2013-50, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci M. proti Českej republike, viaceré súdne rozhodnutia (Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo 30/2009, 3Cdo 201/2007, Okresného súdu Bratislava I č.k. 19C/181/2013-140 a č.k. 19C/80/2016-177, Okresného súdu Košice II č.k. 42C/412/2015-170), z ktorých mala žalovaná za zrejmé, že legálnosť rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní nemožno posudzovať na základe konečného výsledku trestného konania, ale len na základe toho, či boli splnené zákonné podmienky, stanovené pre jeho vydanie. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní v rámci trestného konania konajú zákonne, nemôžu neoprávnene zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby, a teda ani fyzickej osobe nemôže následne vzniknúť nárok na náhradu škody a nemajetkovú ujmu, keďže nedošlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnosti. Podľa názoru žalovanej nemá oporu v zákone č. 514/2003 Z.z. súčasná prax súdov spočívajúca v tom, že ak dôjde k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu obvineného spod obžaloby, považuje sa uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné. Poukazom na poslednú novelu § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. žalovaná v odvolaní napadla i výšku priznanej nemajetkovej ujmy, namietajúc pritom, že svoje rozhodnutie súd náležite nezdôvodnil, čím sa stal v tejto časti nepreskúmateľný, ako i že nepostupoval v súlade s názorom odvolacieho súdu v bodoch 35. a 36 uznesenia zo dňa 28.2.2017 sp. zn. 1Co/455/2015. Odkazom na viaceré súdne rozhodnutia (Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 106/2012, rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/575/2015-405, 1Co/202/2016, 6Co/16/2016) žalovaná tvrdila, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu mal aplikovať § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení, bez ohľadu na to, kedy bolo napádané rozhodnutie vydané, v spojení s osobitným predpisom na ktorý § 17 ods. 4 odkazuje, a to zák. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý upravuje maximálnu sumu tak, že celková výška odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy, ktorá v súčasnosti činí 24.000 eur. Napokon žalovaná súdu prvej inštancie vytkla, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania o nemajetkovú ujmu v plnej výške bez toho, aby zohľadnil pomer úspechu žalobcu v spore.

16. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej podčiarkol, že neobstojí námietka neexistencie nezákonného rozhodnutia, pretože súd je v zmysle § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. viazaný rozsudkom o oslobodení žalobcu spod obžaloby, pričom zastavenie trestného stíhania alebo oslobodzujúci rozsudok má rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť, čo judikoval i Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. II. ÚS 25/2011-33 i Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 4MCdo 15/2009. Poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 262/2015 zo dňa 16.3.2016 žalobca nesúhlasil ani s argumentáciou žalovanej spochybňujúcej výšku priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu odkazom na § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení, v spojení so zák. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a takisto ani s tvrdením žalovanej, že žalobcovi neprináleží nárok na náhradu trov konania o nemajetkovú

ujmu v plnej výške, nakoľko žalobca bol čo do právneho základu svojho nároku úspešný, a má tak z pohľadu § 255 CSP plný úspech vo veci.

17. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu odkazom na doterajšiu argumentáciu najmä zdôraznila, že vo veciach žalobcu R. L. K. H. Š. (vedené na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 11Co/127/2016) nebola žalovanou namietaná a následne ani súdmi posudzovaná žalobcami požadovaná výška nemajetkovej ujmy.

18. Strany sporu nevyužili právo na repliku k vyjadreniu protistrany.

19. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu a žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadiska odvolateľmi uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a žalovanej nie je opodstatnené.

20. Žalobca a ani žalovaná vo svojich odvolaniach neuviedli žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre nich privodili priaznivé rozhodnutie a vo svojom odvolaní v podstate uvádzajú skutočnosti a námietky, s ktorými sa dôsledne vysporiadal už súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozsudku, ktoré nie sú spôsobilé spochybniť správnosť zistených skutočností, hodnotenia dôkazov a právneho posúdenia vecí.

21. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, že žalovaná je zodpovedná za nemajetkovú ujmu, ktorá žalobcovi vznikla v priamej príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľa Odboru inšpekčnej služby v Košiciach zo dňa 14.12.2005 ČTS:UIS-86/KOK-2005, na základe ktorého bol žalobca nespravodlivo obvinený z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 158 ods. 1 písm. a) a § 160 ods. 2 Trestného zákona, a trestne stíhaný v období od XX.XX.XXXX N. XX.X.XXXX, kedy sa trestná vec skončila oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 4.10.2010 č.k. 2T/85/2010-985 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.4.2011 č.k. 6To/7/2011-1006, a to vo výške určenej napadnutým súdnym rozhodnutím, ako i so správnymi, presvedčivými, podrobnými a zákonu zodpovedajúcimi dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré odvolací súd v celom rozsahu poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), a preto len na zdôraznenie správnosti rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu a žalovanej dodáva nasledovné:

22. Súd prvej inštancie správne právne kvalifikoval žalobou uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcu ako nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. a správne skúmal splnenie jednotlivých predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle tohto právneho predpisu, náležite pritom rešpektujúc právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach uznesením zo dňa 28.2.2017 č.k. 1Co/455/2015-284, ktorým odvolací súd zrušil predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 4.2.2016. V tomto smere odvolacia námietka žalovanej neobstojí.

23. Z obsahu súdneho spisu a odôvodnenia preskúmaného rozsudku totiž plynie, že súd prvej inštancie adekvátne pri rozhodovaní o zostávajúcej časti nároku žalobcu vychádzal z premisy, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť, a správne postupoval, ak skúmal, či v danej veci sú (boli) súčasne splnené tri podmienky: existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody (nemajetkovej ujmy) a príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nemajetkovej ujmy), dôsledne rešpektujúc názor odvolacieho súdu vyslovený v jeho uznesení zo dňa 28.2.2017 č.k. 1Co/455/2015-284 o nedôvodnosti námietky žalovanej založenej na tvrdení o absencii nezákonného rozhodnutia, za ktoré žalobca označil uznesenie o vznesení obvinenia Úradu inšpekčnej služby, Odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite Ministerstva vnútra SR zo dňa 14.12.2005 ČTS:UIS-86/KOK-2005, za stavu, ak žalobca bol nepochybné rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 4.10.2010 č.k. 2T/85/2010-985 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.4.2011 č.k. 6To/7/2011-1006 spod obžaloby oslobodený, lebo nebol produkován žiaden konkrétny dôkaz, ktorý by žalobcu jednoznačne usvedčil z trestných činov, z ktorého dôvodu aj keď orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie tak, že jeho výsledkom bolo uznesenie o vznesení obvinenia žalobcu, ich podozrenie sa v trestnom konaní nepotvrdilo, čoho dôsledkom je existencia nezákonného

rozhodnutia (por. napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 64/2008, sp. zn. 4 Cdo 183/2009, sp. zn. 4 MCdo 15/2009). Nemožno preto priznať relevanciu odvolacej námietke žalovanej, že nemá oporu v zákone č. 514/2003 Z.z. súčasná prax súdov spočívajúca v tom, že ak dôjde k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu obvineného spod obžaloby, považuje sa uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné.

24. Odvolací súd konštatuje, že pri posudzovaní nároku žalobcu uplatňovaného podľa zákona č. 514/2003 Z.z. prvoinštančný súd mal primerane na zreteľ, že nemajetkovú ujmu je potrebné kompenzovať poškodenému žalobcovi i so zreteľom na článok 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého má každý právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup, i závery ustálenej judikatúry, že pri dôslednom rešpektovaní prezumpcie neviny predstavuje každé trestné stíhanie významný zásah do súkromného a osobného života stíhaného žalobcu, negatívne sa dotýka aj jeho cti a dobrej povesti, a je spôsobilé porušiť právo jednotlivca (žalobcu) na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje článok 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a článok 10 Listiny základných práv a slobôd.

25. V súdnej veci, v súlade s pokynom odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení zo dňa 28.2.2017 č.k. 1Co/455/2015-284, súd prvej inštancie adekvátne pri rozhodovaní o nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, pri úvahe o primeranosti výšky finančného odškodnenia žalobcu vychádzal z úplne zisteného skutkového stavu (správnosť a úplnosť skutkových zistení nebola stranami sporu spochybňovaná a napadnutá odvolaním) a oprel sa o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská a kritériá, ktoré podľa úsudku súdu indikujú rozsah spôsobenej nemajetkovej ujmy, a to najmä povaha trestnej veci, t.j. závažnosť trestného činu kladeného osobe žalobcu za vinu, lebo tá spravidla priamo úmerne zvyšuje intenzitu, s akou poškodená osoba konkrétne trestné konanie proti nej vedené negatívne vníma a ktorá súvisí i s hrozbou trestného postihu a spoločenského odsúdenia, dĺžka trestného konania, závažnosť nemajetkovej ujmy a overené konkrétne skutkové okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti žalobcu došlo, dopady nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného žalobcu, nepriaznivosť ich vplyvu na povesť poškodeného žalobcu a jeho doterajší spôsob života, čo napokon tvrdil i sám žalobca vo svojom odvolaní.

26. Prvoinštančný súd správne, v súlade s pokynom odvolacieho súdu, z týchto na podklade vykonaným dokazovaním zistených skutočností vychádzal pri kvantitatívnom posúdení vyššie uvedených hľadísk a adekvátne stanovil výšku odškodnenia nemajetkovej ujmy žalobcu s ohľadom na zistené špecifické okolnosti konkrétneho prípadu, ktorá je primeraná a môže splniť úlohu reparačnú, nielen symbolickú. Nemožno preto priznať relevanciu ani odvolacím námietkam žalobcu a žalovanej, pokiaľ tieto smerovali k spochybneniu výšky priznaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

27. V prejednávanom spore súd prvej inštancie postupoval správne, ak použil ustanovenie § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., v znení účinnom ku dňu vydania označeného nezákonného rozhodnutia, ktoré dôsledne aplikoval v okolnostiach posudzovaného sporu. Takisto správne uzavrel, že v danom prípade samotné konštatovanie porušenia práva žalobcu nie je dostatočným zadosťučinením a s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti tohto prípadu dôsledne vymedzil okolnosti významné pre určenie výšky náhrady a svoju úvahu súd náležite odôvodnil.

28. Odvolací súd je pritom v zhode s prvoinštančným súdom (i žalobcom) v názore, že vo vzťahu k rozhodovaniu o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej pri výkone verejnej moci označeným rozhodnutím vydaným pred 1. januárom 2013, nemožno aplikáciou § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení novely vykonanej zákonom č. 412/2012 Z.z., obmedzovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy hornými limitmi náhrad poskytovaných osobám poškodeným násilnými trestnými činmi. Takýto prístup by popieral princíp úplného odškodnenia, spôsoboval by neprípustné odňatie už existujúceho práva, zásah do legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu a bol by porušením zákazu retroaktivity, čo jednoznačne vyslovil i Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zo dňa 16. marca 2016 sp. zn. 7Cdo 262/2015, na ktoré súd prvej inštancie náležite odkázal v dôvodoch rozsudku. Z týchto dôvodov preto nemôže obstať odvolacia námietka žalovanej, súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu mal aplikovať § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení, bez ohľadu na to, kedy bolo napádané rozhodnutie vydané.

29. Ani odvolacie námietky žalobcu nie sú spôsobilé spochybníť výšku priznanej nemajetkovej ujmy žalobcu, pokiaľ žalobca v tomto smere vo svojom odvolaní bez ďalšieho iba tvrdil, že súd na základe správnej úvahy ustálil neprimerane nízku náhradu nemajetkovej ujmy, lebo „vzhľadom na negatívne následky, ktoré mu spôsobilo 5 a pol ročné trestné stíhanie, priznaná nemajetková ujma vo výške 40.000 eur nie je primeraná“, a ak za dôvod na priznanie vyššej nemajetkovej ujmy v peniazoch vo svojom odvolaní označil okolnosť, že žalovaná od počiatku neuznávala nárok žalobcu, nakoľko ak by bol postoj žalovanej iný, „mohla by žalovaná odškodniť žalobcu dobrovoľne, t.j. ihneď po doručení žaloby a negatívne následky by sa tak u žalobcu eliminovali“ a neopodstatnene vo svojom odvolaní žalobcu namietol i to, že napadnuté rozhodnutie je nepresvedčivé a vzbudzuje pochybnosti, lebo súd sa v napadnutom rozhodnutí nijako nevysporiadal so skutočnosťou, že „vec Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/493/2014 nie je porovnateľná s prípadom žalobcu, naopak identická je vec žalobcu R. L. alebo žalobcu B.. H. Š., ktorý bol trestne stíhaný so žalobcom, ktorému súd priznal nárok vo výške 75.000 eur s príslušenstvom, čo potvrdil Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 20.12.2017 č.k. 11Co/127/2016-354“, a súdne rozhodnutie preto nie je zdôvodnené tak, ako to vyžaduje § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

30. Bezpochyby právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu a jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorého judikatúra ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, pretože špecifická odpoveď sa vyžaduje len na argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci (por. Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Súd je teda povinný uviesť dôvody pre svoje rozhodnutie, avšak táto povinnosť nemôže byť chápaná ako príkaz predložiť detailnú odpoveď na každý argument, ktorý strana sporu v konaní uvedie. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že sa strana sporu (žalobca) s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia súdu (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 188/06). Právo na spravodlivý súdny proces neznamena právo na to, aby bola sporová strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 50/04).

31. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu, dôsledne sa pritom riadiac pokynmi odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení zo dňa 28.2.2017 č.k. 1Co/455/2015-284. Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd pri svojom rozhodovaní rešpektoval kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Pre úplnosť možno dodať, že vo veciach žalobcu R. L. K. H. Š. (vedené na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 11Co/127/2016) nebola žalovaná namietaná a následne ani súdmi posudzovaná žalobcami požadovaná výška nemajetkovej ujmy.

32. Napokon sa žalovanej v podanom odvolaní nepodarilo spochybníť ani vecnú správnosť napadnutého výroku o trovách konania o náhradu nemajetkovej ujmy žalobcu za stavu, ak žalobca bol čo do právneho základu svojho nároku úspešný. Odvolací súd je preto v zhode s prvoinštančným súdom s jeho názorom, že žalobca má z pohľadu § 255 CSP plný úspech vo veci, nakoľko rozhodnutie o výške nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu, ktorú súd v dôvodoch rozsudku náležite odôvodnil.

33. Nakoľko nebola zistená ani iná vada v zmysle § 365 ods. 1 písm. a) a b) CSP, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, zo všetkých uvedených dôvodov preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok ako vecne správny, okrem jeho výroku o zastavení konania v časti o náhradu škody a o trovách konania o náhradu škody, ktoré výroky neboli odvolaním napadnuté, nestali sa predmetom odvolacieho prieskumu a nadobudli právoplatnosť.

34. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Pretože ani žalobca a ani žalovaná neboli v odvolacom konaní úspešní, odvolací súd stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).